

Intent al Cap Llitzet 2.327 m (serra d'Ensija – Berguedà)

Data: dissabte 27 de febrer de 2010

Participants (8): Antoni Coll, Pili Inostroza, Gerard López, Javier Merino, Jordi Viña. Invitats: Jordi Colell, Laura Subirà i Roberto.

A deu minuts per les nou del matí, sortim des dels cotxes aparcats abans d'arribar al Coll de La Creu de Fumanya, degut a la neu que cobreix l'asfalt. Caminem per la carretera sota un cel ennuvolat que deixa anar una roina gelada i, més endavant, encarem la pujada cap a la Serra s'Ensija per un sender que s'enfila entre el bosc nevad fins a la fondalada de Les Pedregoses, per on seguim ascendint. A mitja pujada ens aturem per calçar-nos els grampons i podem veure la part superior de la Serra totalment tapada per la boira i la nevada que hi cau. Quan arribem dalt, ens trobem cegats per aquesta inclemència acompanyada d'un vendaval que ens desdii de seguir l'ascensió al Cap Llitzet, que era el cim programat, però malgrat la pèssima situació que ens envolta decidim fer cap al cim de la Creu de Ferro, que queda més a prop a la dreta.

Caminem uns deu minuts amunt, però l'avanç és fa tan impossible que no ens queda més remei que girar cua i tornar avall, i ho fem amb unes condicions climàtiques extremadament dolentes, la boira és tan densa que gairebé no ens veiem els uns als altres, bufa un vent enfurismat i una nevada amb flocs petits i durs com grans d'arròs ens assota la cara. Se'ns entelen les ulleres, tenim fred, anem a poc a poc i ens marquem com a primera prioritat mantenir-nos compactes i no perdre'ns entre nosaltres. Enmig de tanta precarietat, agafem malament la canal de baixada fins que un tros avall, amb una mica més de visibilitat ens adonem que anem errats i decidim recular cap a dalt de la serra, on finalment trobem la canal de baixada.

Les pendents de neu dura que havíem superat a la pujada se'ns fan dificultoses i malgrat no veure's la part de baix ens impressionen. Fins i tot les ràfegues de vent ens podrien fer trontollar. Després de dubtes decidim sortir de la canal i davallar per entremig del bosc que hi ha a la dreta, enfonsant-nos en gruixos de neu de més d'un metre, però se'ns fan més segurs. Cap a la part baixa de l'itinerari, la nevada es converteix en una pluja que ens deixa xops. I així arribem als cotxes cap allà tres quarts de tres.

Entre l'aigua que cau, el fred i la gana, ni tan sols ens plantejem anar a veure les petjades de dinosaure que hi ha a l'abandonada mina de carbó de Vallcebre, i acabem dinant en un bar de benzinera a la carretera de Berga.